

UPPLÄNDSKA IDROTTSMINNEN

Idrottshistoria – lokalt och nationellt

RF och det idrottshistoriska arvet

I förra numret av "Minnena" nämndes att Riksidrottsstämman våren 1997 uppdragit åt RF att vidta åtgärder för "att bevara det idrottshistoriska arvet". Detta har resulterat i att en projektgrupp med idrottshistorisk sakkunskap utsetts för ändamålet. Rune Lidholm är ledare för gruppen i vilken också ingår Karl Örsan från Riksidrottsmuseet och Thomas Lundgren, arkivarie vid Riksarkivet och Riksidrottsförbundet.

Idrottshistorisk konferens i Vänersborg

Konferens numro VIII för idrottshistoria kommer att äga rum 25-26 september 1998 i Vänersborg. RF:s idrottshistoriska projektgrupp kommer då att presentera sina förslag rörande riktlinjer och rekommendationer för arkiv- och dokumentationsansvar inom idrottsrörelsen. Härmed ges möjlighet för idrottshistoriker från hela landet att diskutera förslagen och vara med om att påverka den slutliga rapporten.

Idrottens arkiv

Det är spännande och roligt att forska i idrottens historia och det finns många möjligheter att hitta material. I Upplandsdistriktet har vi tillgång till Folkrörelsearkivet i Uppsala, som förvaltar många föreningsarkiv. Även hos Stadsarkivet finns många handlingar rörande idrott t.ex. beträffande idrottsplatser och andra anläggningar. Många hembygdsföreningar har också idrott i sina arkiv.

I Idrottens hus i Stockholm finns ett Centralarkiv, inrättat av RF 1979. Där har förutom RF, SOK och SISU också 33 specialidrottsförbund sina arkiv. Några av de äldsta SF:en har dock sina arkivalier hos Riksarkivet. Vill Du veta mer, ring Thomas Lundgren på RF, vxl 08-605 60 00. Mer information finns också på Internet:

RF	http://www.svenskidrott.se/rf/
SISU	http://www.svenskidrott.se/sisu/
SVENSK IDROTT	http://www.svenskidrott.se/

Från Globen till Tennispaviljongen

Riksidrottsmuseet håller nu på att flytta från Globen, där man vistats sedan starten 1992, till den gamla K-märkta Tennispaviljongen på Östermalm, uppförd 1896. Den ligger på klassisk idrottshistorisk mark, granne med Stadion, Idrottshögskolan, Ryttarstadion och Östermalms IP. Här räknar man med att utöka verksamheten på olika områden, t.ex. med idrottshistoriska stadsvandringar. Uppbyggnaden skall ske under 1998 och museet invigas 1999.

Att samla idrottslitteratur

I slutet av november i år genomfördes den nu traditionella Bokdagen i Idrottsmuseets lokaler i Tennispaviljongen. Att samla idrottslitteratur tycks bli allt populärare för varje år, något som märks på de ökande priserna. Antikvariaten som tidigare ofta ratade idrottslitteraturen verkar nu ha upptäckt genren. Hur skulle det vara med en Bokafon, då vi pratar idrottslitteratur, eventuellt byter böcker eller visar varandra några "dyrgripar", älsklingsböcker eller fynd? Kontakta oss i Redaktionskommittén! Besök vår "Köp- sälj- och bytesmarknad" på sidan 19.

Uppdaterad idrotthistorisk bibliografi

Under hösten 1997 har Idrottshögskolan bildat en arbetsgrupp för idrotthistorisk dokumentation. Den arbetar nu med en ny och uppdaterad bibliografi och är intresserad av vetenskapligt inriktade uppsatser, artiklar och rapporter från tidsperioden 1992-97. Man har också ambitionen att upprätta ett idrotthistoriskt ansvarsbibliotek på Idrottshögskolan i Stockholm.

Hänt sen sist

Museibesök hos IF Thor

Tillsammans med SISU och IF Thor ordnade föreningen en träff på Upplandsmuseet söndagen den 14 september. Programmet omfattade dels besök på IF Thors 100-årsutställning, dels idrottscafé med en panel, bestående av representanter för olika grenar och generationer i IF Thor. Äldst var 96-åriga Folke Lindhe som berättade om sin aktiva tid omkring 1920. Hans grenar var fri idrott och gymnastik.

Erik Tobé, som ledde panelen, gav också glimtar från sin tid som ordförande i Upplands Idrottsförbund och som president i Internationella Orienteringsförbundet. Evert Andersson hade mycket att förtälja från Thors storhetstid som löparklubb på 30-talet med fina placeringar i bl.a. Dagbladsstafetter och större terränglöpningar. Lasse Nilsson kompletterade detta med glada minnen från den tid då han blev svensk mästare i terräng och en av många arrangörer eftersökt attraktion.

Elsie Ekedahl berättade med ackompanjemang av Sigvard Sandberg om 50-talet, den tid då Thors damhandboll blomstrade och laget hörde till de främsta i landet. Halle Janemar redogjorde för "skridskons" storhetstid på 40-talet, då halva landslaget bestod av thorare. Fortsättning till modern tid gavs så av Lars Nilsson, skridskosektionens ordförande under många år.

Rolf Ohlström talade om orienteringens utveckling genom åren tack vare förbättrade kartor. På detta område är Thor pionjär genom framställning av ett stort antal orienteringskartor till glädje och nytta inte bara för tävlingsorienterare utan även för skolor och naturintresserad allmänhet. Rolf demonstrerade och delade också ut en nyutkommen karta i skalan 1:3000 över Slottets omgivning.

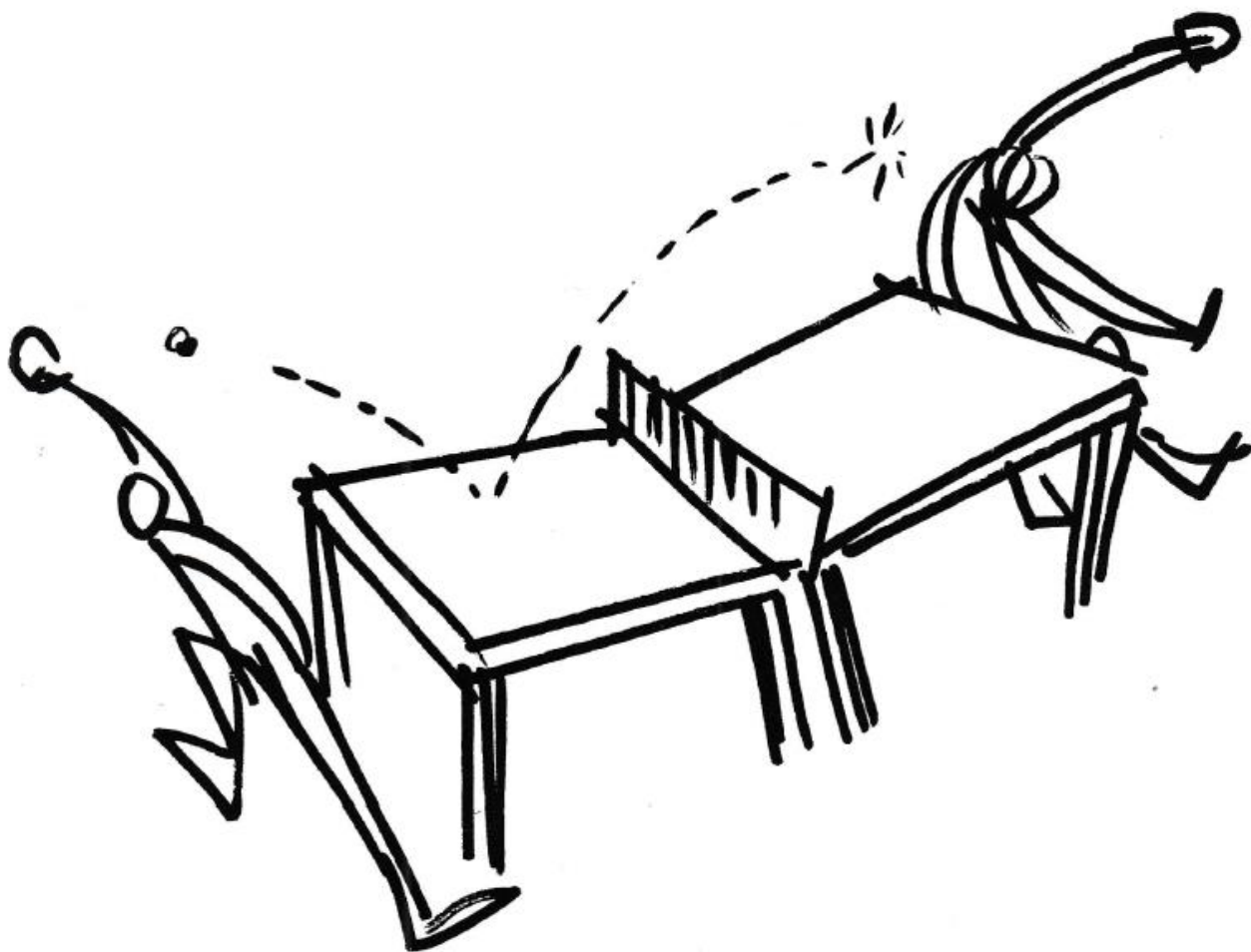
Själv bidrog jag med episoder från min aktiva tid inom skidor och orientering, en tid då Thors damer under nio år blev tvåa i lag och stafett på skid-SM och segrade i budkavleorientering 1953. Panelens minnen kompletterades också av många äldre thorare i publiken. UIHF fick också en ny medlem, nämligen Halle Janemar.

Inga Löwdin

Tillbakablick på uppländsk bordtennis

Terminens andra sammankomst ägde rum hos Upplands Idrottsförbund den 27 november med besök av representanter för Upplands Bordtennisförbund och klubbar från Björklinge, Enköping, Rimbo och Norrtälje. Uppsalaklubbarna saknades tyvärr på grund av samtidig resa till SOC i Kalmar.

Ragnar Andersson inledde med en intressant exposé över den uppländska bordtennisens utveckling från 20-talet och framåt. Vi fick följa Hasse Strand, Vilhelm Löwen, Calle Brandel, Göte Engemar, Wanja Wannehed, Elisabeth Thorsson och många många fler i deras karriärer som spelare, ledare och administratörer av grenen.

Lokalerna växlade under årens lopp – i Uppsala bl.a. från en privat lokal på Kungsgatan, Slottskällan, UIF:s danslokal, Studenternas nya tennishall till klubbarnas egna lokaler. På andra orter höll man ofta till i bygdegårdar och skolor. Många föreningar tillkom efter hand genom flitig propaganda av bl.a. Vilhelm Löwen och 1952 grundades Upplands Bordtennisförbund. Om detta berättade Thage Mattsson och Bertil Thorstensson.

Under diskussionen framgick att bordtennisen har stor spridning med klubbar över hela distriktet och också haft en stor bredd bland uppländsk skolungdom och Uppsalas studenter. Klubbarnas framgångar i elitsammanhang har gått i vågor. Just nu är Årsta BTK den framgångsrikaste klubben.

Bland distriktets "stora grabbar" är Wanja Wannehed, mest känd under sitt flicknamn von Walden, enastående. Wanja satt själv i panelen och svarade på publikens frågor. Vi fick veta att hon sedan debuten på 40-talet har erövrat 95 DM-tecken, varav 27 i singel för seniorer och ett för juniorer. Övriga DM är lagtävlingar av olika slag. Hon har också ett SM i mixed tillsammans med Reidar Ljungström.

Wanja, som är född i Funbo, spelade först i den lokala klubben, men 1951 gick hon över till Vesta, som då var distriktets starkaste. När hon gifte sig 1955 och flyttade till Rimbo, blev det för hennes del Rimbo BTK, som hon sedan blivit trogen. Wanja är fortfarande aktiv och tävlar i damklassen, tränar mycket och nästan alltid mot manliga spelare. Men hon arbetar också för sin förening. Just nu sysslar hon med förberedelser för en större tävling.

Sammanfattningsvis kan sägas att kvällen var lyckad för de närvarande och samarbetet med SISU bra, men tyvärr hade alltför få av UIHF:s egna medlemmar hittat till Portalgatan på torsdagskvällen. Var orsaken halkan på vägarna eller valet av dag för träffen? Hur och när vill Ni medlemmar att vi skall träffas? Kom gärna med programförslag!

Inga Löwdin

Visst minns man – men inte alltid rätt

Namnen Lars Kampf och Sven Jons fanns där i bakhuvudet – långt bak för den delen, men i alla fall. Jag hade ett starkt minne av att de övernattade i Söderby skola i samband med en DM-kavle i orientering alldeles i början av 50-talet. Givetvis var det en stor händelse för mig, men – som jag skrev i artikeln i föregående nummer – är det inte alls säkert att den blev ihågkommen av de egentliga huvudpersonerna.

Visst forskningsarbete under eftersommaren och hösten har bringat klarhet i en hel del ganska dunkla förhållanden. Den här DM-kavlen ägde inte alls rum i i början på 1950-talet utan 1956 med UIF som arrangör. Den inledande nattsträckan startade i Moga. Omstarten för dagsträckan ägde rum vid Gillberga nära Lilla Söderby och med växel vid den lilla gården Holmen öster om Södersjön och slutmål vid Brotorp väster om samma sjö. Olvallskärrret, eller senare Norsholmssjön, fanns således inte alls med i sammanhanget.

Lars Kampf vann andra sträckan enligt resultatlistan i Upsala Nya Tidning. 40 år och åtskilliga tävlingar senare har han inget speciellt minne av just den här tävlingen, varken av någon övernattning i skolhuset eller själva loppet.

– Det var ju så mycket tävlingar i Almunge på den här tiden, så det kan mycket väl stämma, är så långt han törs sträcka sig i en bestämd utsaga.

Huruvida Sven Jons var med och sov i skolhuset är betydligt mer tveksamt. Han sprang nattsträcka och kom trea bland oldboys, som det hette på den här tiden.

– Men jag har ändå för mig, att vi var dit efter loppet, då diskussionens vågor gick höga efter att en kontroll stått 175 m fel.

Detta säger Sven en kväll då han tar emot hemma i Vilan och berättar orienteringsminnen med sådan inlevelse att man nästan tror man själv befinner sig i skogen.

Tierp med Sivar Nordström på slutsträckan kom först i mål av seniorerna och jag stod vid målfällan tillsammans med bästa kompisen Göran i Holmen. Vi hade så när kommit på bild i Upsala Nya Tidning dagen efter, men blev skymda av några alltför välväxta vuxna åskådare. Bilden visade när oldboyssegraren Långhundra med Bertil Karlsson på sista sträckan spurtade i mål med Sivar hack i häl.

Den felställda kontrollen gjorde att tävlingen måste köras om i Almunge – i den fruktade Mogaterrängen – en och en halv månad senare. Även den här gången var Tierp först i mål i seniorklassen, så det var ingen tvekan om att rättmätiga distriktsmästare korades.

Felställd kontroll i DM-budkavlen
Tierpsseger i seniorklassen
Långhundra vann oldboys
Tierps IF blev budkavlenmästare
Segrade klart i krävande
tävling i Mogaterrängen

Nordiska Cykelmästerskapet

Söndagen 4 aug.

Skandisbanan och 20 varv på Slottsrundan 178 km.

Start: S:t Erikstorg kl. 14 • Varvtävlingen på Slottsrundan börjar omkring kl. 17.30

Radiorapporter från tävlingen på Skandisbanan meddelas vid målet i Slottsbacken från kl. 15.30

||| Kl. 15.30 första start i **POJKSEXDAGARS** riksfinal Nedre Slottsgatan ett och ett halvt varv på Slottsrundan, mål i Slottsbacken

MOTOCROSS

Sjööuddsloppet, Almunge

sommarens fart- och folkfest körs
söndagen den 1 aug. kl. 14.30

Förare från Stockholm, Södertälje, Gävle, Uppsala m. fl.
platser deltar

Almunge SLU.

AMF Uppsala

Nej, det där med början av 50-talet och övernattningen i skolhuset gällde nog istället Länna IF och ett träningsläger under ledning av Erik "Skrubben" Johansson. Börje Sporrang satte mig av en tillfällighet på spåret, men exakt när detta läger ägde rum har inte gått att få bekräftat i några skriftliga källor.

Möjligen antyder allt detta, att den man minst skall lita på när det gäller gamla minnen är sig själv. Icke förty är det ändå mycket intressant att nysta upp vad som förefaller vara på väg mot total glömska och bringa det i ljuset på nytt.

Ta det här med Alfa-bilderna t.ex. Efter att ha legat gömda i byrålådor och skokartonger under årtionden har de åter kommit fram och fått ett samlarvärde vida större än under utgivningstiden. Det har t.o.m. komit ut en bok med dem alla, så att man kan få se hur de såg ut, de man aldrig fick tag på i Hagabergs handel eller någon annanstans. Boken heter kort och gott

Alfa-boken och bygger på Bror Haars kompletta samling med bl.a. Gunder Andersson, Erik Bengtsson, Lars-Gunnar Björklund och Lasse Åberg som medförfattare.

Där på Alfabild nr 69 återfinns således Svante Enerby, Åtvidabergsmålvakten, som fyller 75 år i mars – grattis, förresten – och är tillbaka i Åtvidaberg efter att ha bott i Gamleby i flera år. Tack vare framgångarna i fotbollsmålet hemma i Ronneby blev han värvad till just Åtvidaberg och fick spela i allsvenskan säsongen 1951-52.

– Övergångssummorna var något mer beskedliga på den tiden, hjälp med flyttkostnader och gardiner i nya bostaden, berättar han själv, men påminner i samma andetag att han också fick hjälp med ordentlig yrkesutbildning inom Facit-koncernen. I Ronneby var han svetsare. I Åtvidaberg blev han så småningom lönechef hos Facit.

Fotbollsintresset är fortfarande intakt och har gett två verkligt stora glädjeämnen. Dels Åtvidabergs framgångsrika allsvenska sejour under 70- och 80-talen med bl.a. två SM-guld och med stjärnor som Ralf Edström, Roland Sandberg, bröderna Roger och Benno Magnusson och Björn Andersson för att nämna några. Dels sonsönernas fina framgångar på senare år med uppdrag i både pojk- och juniorlandslagen.

Håll utkik efter bröderna Tobias och Fredrik Enerby i fortsättningen, nu vet ni varifrån de kommer!

Om Rekord-Magasinet skulle det ha kunnat skrivas en egen artikel här. Det får räcka med att återkalla minnet av det nummer från 1956, då Herbert Dahlbom presenterades efter att överraskande ha vunnit Berlin 4-dagars. I augusti 1957 presenterade han sig själv för Uppsala-publiken genom att gå loss och vinna Nordiska Mästerskapet på landsväg efter en saglik soloprestation under de 20 avslutningsvarven runt slottet på Slottsrundans gamla bana.

När det var åtta varv kvar körde han ifrån Oswald Johansson, Gunnar Göransson och finländaren Paul Nyman. Resten av startfältet med bl.a. Rolf Hiller (CK Uni) hade akterseglats redan på landsvägarna utanför Uppsala. Och danskarna kom inte ens till start. Från början tänkte sig arrangörerna 30 avslutningsvarv runt slottet. Danskarna ville åka bara fem. Arrangörerna försökte visa kompromissvilja och gick ner till 20. Danskarna var ändå inte beredda att komma till start utan stannade helt sonika hemma.

– Det gick så otroligt lätt den här dagen, skriver Herbert Dahlbom drygt 40 år senare i ett varmhjärtat brev.

Vem mera kan med trovärdigheten i behåll säga detta efter att ha cyklat uppför Carolina-backen 20 gånger inom loppet av en timme?

Herbert Dahlbom är väl annars mest ihågkommen för att han blev svensk mästare på 50 km tempo fem gånger. Men då handlade det knappast om några överraskningar.

Efter många år i Stockholm är han åter tillbaka i uppväxtstaden Kristianstad, varifrån han också skriver att:

– Racern står på vinden numera, men cyklar gör jag, fast då blir det på ”bergscykeln”.

De ögonblicksbilder jag burit på från motocrossen vid Sjöuddan var inte alls från en enda tävling utan tydligt sammansatta av två av totalt fyra.

Uppstigningen med sjöflygplan och demonstrationen av traktorer och tallriksharvar ägde tydligen rum det allra första året 1951, varifrån jag – fem år gammal – egentligen inte minns några detaljer alls från själva loppet. Den gången arrangerade SLU-avdelningen, vilket möjligen bekräftas av programuppläggnings.

1954 kördes den sista tävlingen på Sjöuddsbanan. Uppsala AMF, d.v.s. Arbetarnas Motorcykelförening, hade redan 1952 inträtt som medarrangör tillsammans med SLU-avdelningen.

Nu förekom inte längre några demonstrationer av jordbruksmaskiner. Helt riktigt, i enlighet med vad jag skrev i den förra artikeln, vann en Södertälje-förare efter att ha distanserat en annan mycket påtagligt. Det var för övrigt det allra sista loppet för dagen på banan och då handlade det om klassen för "stora maskiner".

Segraren hette Åke Höglund, 18 år den gången, på en AJS. I resultatlistan i UNT stod det visserligen Stockholm, men det var fel. Han körde för Södertälje liksom den äldre brodern Bernt, också han på AJS, som var den som blev distanserad så det förslog.

Än idag kan Åke Höglund erinra sig loppet i Hans Ebelings kohage:

– Det var första gången jag tävlade på tung motorcykel och det var också första gången jag lyckades slå storebror Bernt. Ja, jag lyckades t.o.m. varva honom, påminner sig Åke på telefon utan att ha haft någon längre betänketid.

Av själva banan kommer han bäst ihåg att ett lerigt dike skulle passeras. Skrivaren av dessa rader vill själv minnas detta som en stor specialgrävd grop i banans längdriktning för att göra den svårare.

Idag har Åke Höglund ingen egentlig kontakt med motorsporten och kan bara med rätt stor svårighet erinra sig namnen på några medtävlare från de aktiva åren.

Storebror Bernt hade förstås börjat tävla tidigare men kom också att hålla på längre, helt in på 1960-talet. Då hade hans karriär också innefattat TT-lopp i Norrtälje.

Av själva tävlingen vid Sjöuddan 1954 minns han än idag att det var stor folkfest inför tusenhövdad publik. På söndagsförmiddagen gavs det tillfälle till träning på banan. Sedan var det några timmars uppehåll runt lunch, innan allvaret satte igång på eftermiddagen. På den här tiden rädde ju stora restriktioner ifråga om idrottsevenemang under högmässotid.

Ett konkurrentnamn kommer han tydligt ihåg än idag:

– Royne Lööf!

Överraskande? Nej, knappast!

Så var det slutligen det här med min far, den gulnade bilden i UNT och terräng-DM. Det visade sig att året var 1945 och evenemanget ägde rum på Studenternas, söndagen innan den allra första tiomilaorienteringen avgjordes. Banan gick upp på Kronåsen mot I 8 och sedan tillbaka ner på Studenternas.

Så här såg resultatlistan ut:

1. Lasse Willner, Gimo IF	12.28
2. Bengt Gabrielsson, Upsala IF	12.30
3. Nils Karlsson, Almunge IK	12.32
4. N. Nilsson, IK Sirius	12.41
5. R. Jansson, Upsala IF	12.42
6. A. Wahlund, IF Thor	12.43

Bengt Gabrielsson, avliden sedan en del år tillbaka, var förhandsfavorit, men fick ge sig för Lasse Willner.

– Jodå, nog kommer jag ihåg loppet, berättar Lasse Willner på telefon från Älvkarleby. Vi hade sällskap alla tre i ledningen in på Studenternas och där blev det spurtuppgörelse.

Märkvärdigare än så var det alltså inte, enligt Lasse Willner, som kunde berätta mera:

– Några månader senare sprang vi DM på 3000 m bana i Enköping och då upprepades placeringarna.

Karriärerna fortsatte långt in på 50-talet för både Lars Willner och Bengt Gabrielsson och resulterade i många framgångar. Lasse Willner tävlade såväl för anrika Gefle IF, och var en tid världsrekordhållare på 4x1500 m, som för välkända Söderfors Golf.

Fader Nils ställde dock undan spikskorna redan efter något år. Idrottsintresset fanns emellertid kvar och tog sig så småningom andra former. Han tog på sig en del funktionärsuppgifter i hemortens motorklubb – och han cyklade t.o.m. Vätternrundan några gånger. Och än idag går han Hagby runt flera gånger i veckan för att hålla sig i form – och kanske för att återkalla minnet av alla de landsvägslopp som sprangs här på 40-talet.

Därmed har några av mina allra första idrottsminnen blivit klarlagda. Men det kan inte hjälpas att det också uppstått nya, intressanta frågor. Vem var t.ex. den R. Jansson, UIF, som blev 5:a på DM-terrängen för juniorer 1945? Kan det möjligen ha varit "Skepparn"?

Bernt Karlsson

Källor:

Alfaboken. Bror Haars, Lasse Åberg m.fl. Borås 1994

Sekonderna lämnar ringen. Edwin Ahlqvist. Borås 1981

Upsala Nya Tidning 1945, 1954, 1956 och 1957

Brev från Herbert Dahlbom, Kristianstad

Telefonintervjuer med Svante Enerby, Åke Höglund, Bernt Höglund, Lars Kampf och Lars Willner

Hemmahos-intervju med Sven Jons

Nej, det var inte Skepparn utan skidlöparen Rune Jansson. (Skepparns och Ingas kommentar)

Vill Du medverka i UIHF:s medlemsblad som skribent/idégivare eller har Du bilder lämpliga för publicering? Hör i så fall av Dig till någon i redaktionsgruppen:

Jan Andersson 018-358167; E-mail: wallhofs@wineasy.se

Inga Löwdin 018-537874, Arne Pettersson 018-692865

Rolf Pålbrant 018-302573, Birger Persson/Bille Bild 018-381152

Nostalgi i Enköping

1300 besökare under trettio dagar, det gör ett snitt på 44 per dag. Så stort intresse rönt utställningen om Enköpings-idrotten under 40- och 50-talen. Flertalet av de föreningar som bedrev idrott i Enköpings stad under denna period var representerade. Där fanns bandy, bågskytte, cykel, fri idrott, fotboll, handboll, ishockey, motorsport (både bil och motorcykel), simning, skidor och tennis.

Utställningen var upplagd så att varje gren hade minst en skärm i storleken 60x90cm. På skärmarna fanns korta data om klubben, dess nuvarande styrelse samt ett antal foton från den tid det begav sig. Till 99% hade vi lyckats namnge personerna på bilderna. Runt bildskärmarna fanns idrottsprylar som hörde till respektive idrott. Alla besökare måste passera under en träribba som låg på 190 cm, den höjd vår bästa friidrottare tog som mest och det gjorde han i gammal hederlig saxstil. Höjden är 15 cm högre än hans egen längd, helt fantastiskt.

Det mesta av idrottsmaterialet var från tidigt 40-tal, bl.a. en baddräkt och en simmössa. Här kunde konstateras att man var väldigt rädd om sin utrustning och inte hade råd att skaffa nytt material så ofta. Denna baddräkt var nämligen ihopsydd där det blivit en reva.

En originalmotorcykel från 1943 fanns på plats; det enda som var nytt var däck. Att cykeln var funktionsduglig bevisas av att den så sent som helgen innan utställningen öppnades hade varit med i en veterantävling. Här fanns också bilrallyförarens overaller från 40-talet och det framstår klart att säkerhetsföreskrifterna har skärpts betydligt sedan dess och vidare att förarna fick stå för det mesta av kostnaderna själva, då overallen var hemsydd i vanligt linne.

Vad beträffar tävling på velociped har utvecklingen gått framåt enormt. Växlingen gick i början på 40-talet till så att man klev av och vände på bakhjulet, ty det fanns krans på båda sidor av hjulet, en större och en mindre och inget frinav. Det måste ha varit besvärligt att snabbt bestämma sig för vilken krans man skulle köra på.

Ett av de första exemplaren av rullskidor fanns bland skidpinalerna. De kom i slutet av 50-talet och var av tyskt ursprung.

Vidare fanns här benskydd som bestod av en dubbelvikt tygbit, ihopsydd så att man kunde trä in träribbor till skydd mot bensparkar från hårda läderdojor. Bollarna från denna epok är ett särskilt kapitel. Fabrikanterna hade inte kommit på hur man skulle göra för att få in blåsan i bollen utan att snöra igen hålet. Det blev gärna märken i pannan om man nickade bollen och råkade träffa snörningen.

Det var roligt att gå runt bland besökarna och höra deras kommentarer: Hur kunde man ta sig till idrottsplatserna? Kunde man verkligen spela i denna utrustning? Behövde man inte mera skydd på den tiden?

Utställningen blev för många äldre en minnenas fest, där de kunde runt och drömma sig tillbaka till fornstora dar då de var Enköpings hjältar. De medelålders besökarna kunde beskåda sina idoler och tänka att det inte skulle dröja förrän de själva skulle vara med på skärmarnas bilder medan ungdomarna kunde gå och titta på sina avporträtterade fäder eller mödrar.

Det var viktigt att vi fick tillfälle att göra denna utställning. Många av de fotografier som kom fram hade annars kanske försvunnit för alltid på grund av att nuvarande ägare inte hade något speciellt intresse för just dem. Också mycket annat material kom i klubbarnas ago och kan nu sparas i klubblokaler så att även morgondagens idrottare kan få ta del av det.

Vi har mycket att lära av historien.

Tore Ohlsson

Från läktarplats

Varje solig sommardag, strax efter klockan tre, kom bankkamreraren Eric Björkman ner till Fyrisbadet. Följande ritualet stegade efter en stund den länge, magre mannen i sin lätt struttande stil fram till kanten av 3-meterssvikten, "stora svikten". Påkallande en viss uppmärksamhet satte han den i rörelse genom att studsa på den under någon minut eller så. Björkman var aktiv i disciplinen svikthopp och kunde nu av den lilla men långsamt växande skaran åskådare förväntas utföra en eller annan "krumelur".

Men först måste han mjuka upp sin skenbarligen stela lekamen genom att känna sig för på svikten ytterligare några gånger, dessemellan interfolierade av samtal med badhusföreståndaren Roos eller någon annan i bekantskapskretsen. En eller annan rökpaus satt inte heller illa, och de centimeterlånga fimparna hamnade så småningom i lerblötan under spjälgolvet.

Tiden rann iväg, snart måste Björkman agera, innan simmare och polospelare skulle ta badet i besittning. En sista ansats i ett försök att bli riktigt god vän med svikten och en avslutande koncentration – åskådarna skulle hållas i spänning!

Faktiskt hade Björkman lyckats dra till sig en skara intresserade, inte bara i den omedelbara närheten utan också på den motsatta strandens läktare. Det var dags att ge sig i kast med favorithoppet, rak baklänges volt, som helt enligt ordningen blev en björkmansk fullträff. 6 poäng var den värd, och väl det. Applåder, inte bara spridda! Men vriststräckningen var inte den allra bästa, den hade han svårt att komma till rätta med.

Utanför Fyrisbadet fanns en mindre sandplan, där några ynglingar riggat upp en stavhoppställning. En synbarligen road publik följde intresserat ynglingarnas förehavanden, särskilt nu när ribban låg på en höjd som svarade mot de skickligastes möjligheter.

Till den växande åskådarskaran sällade sig så småningom Eric Björkman. När ribban kommit upp på en höjd som tydligen var de agerande övermäktig, stegade han fram och pratade med de unga pojkarna. Det slutade med att han tog av sig kavaj och stråhatt som han försiktigt lade på en gräsplätt. Fattade så bambustaven, tog en kort ansats och svingade sig över ribban, och det med råge!

Ynglingarna stod stumma av både förvåning och beundran, och åskådarnas applåder var vida större än de från Fyrisbadets läktare.

Dagen var Eric Björkmans!

Arne P.

Tobo-loppet, elljustävlingarna och andra skidminnen från Tobo

När Monark 1937 etablerade en skidfabrik i Tobo, fick skidsporten ett kraftigt uppsving i samhället. Genom förvärv av "Limexpatentet" lyckades man framställa en extrem lätt tävlings-skida och ganska snart kunde fabriken knyta större delen av svenska skideliten till märket. Många av åkarna öppnade, med benägen ekonomisk hjälp av företaget får man förmoda, en Monark sportaffär i hemorten. Så gjorde bl.a. Mora-Nisse som därmed ganska tidigt kunde knytas till Limex-skidan.

Tobo-loppet startades 1946 och man lyckades i regel knyta några elitåkare till loppet. 1953 vanns loppet av Artur Olsson från Likenäs före Enar Josefsson från Skellefteå. 1954 var Karl-Erik Åström, Alfredshem det stora dragplåstret. 1955 fanns Nisse Täpp och Artur Herdin på startlinjen och 1956 toppade självaste skidkungen Sixten Jernberg, som vann före Georg Westerlund från Arvidsjaur. En uppländsk seger kunde noteras 1970, då Strömsbergs Thage Eriksson segrade före de bästa åkarna från Gästrikland och Stockholm. Segern var välförtjänt då Thage deltagit i samtliga Tobo-lopp.

1960 invigde Tobo sin elljusbana med en invigningstävling med Assar Rönnlund, Lennart Lill-Järven Larsson och Sture Grahn. Tobo hade fått ytterligare en stortävling. Tobo-loppet konkurrerades dock småningom ut av elljusgalorna och kördes för sista gången 1973. Elljustävlingarna, som felaktigt kallats Tobo-loppet, blev emellertid stora succéer, både sportsligt och publikmässigt. Stora publikskaror, några år upp till 5000 personer, åsåg tävlingarna som alltid hade olympiska mästare och världsmästare på startlinjen.

Assar Rönnlund ställde upp i samtliga 11 lopp som arrangerades under åren 1960 till 1970. Det blev hela 9 segrar trots konkurrens från en stor del av den tidens världselit. 1963 kryddades t.ex. loppet av den lille japanen Takashi Matsuhashi. 1965 bestod konkurrensen av norska och italienska skidlandslagen och de bästa svenska åkarna.

1966 bröts Assars segerrad, men först efter en dramatisk sekundstrid med norrmannen Germund Eggen. I startfältet återfanns då bl.a. norrmännen Harald Grønningen och Magnar Lundemo och svenskarna Jan Halvarsson och Ingvar Sandström. I det lopp som kördes 1962 inträffade en norduppländsk sensation. På startlinjen fanns fyra svenska elitåkare: Assar Rönnlund, Lennart Lill-Järven Larsson, Sture Grahn och Rolf Rämgård. Dessa förväntades belägga platserna 1 till 4. Men sensationellt gjorde Strömsbergaren Stig Eriksson ett kanonlopp och knep 4:e platsen från Rolf Rämgård.

1968 kom även en damklass, och segrarinnan hette förstas Toini Rönnlund. Den sista elljustävlingen som gick 1970 innehöll det mest stjärnspäckade startfältet. Både i herr- och damloppet deltog hela det östtyska VM-laget med Gerhard Grimmer och Gert-Dietmar Klaus i spetsen. Dessutom fanns den schweiziska VM-truppen på plats. De svenska färgerna försvarades av Assar Rönnlund, Ingvar Sandström, Norbergsåkarna Lennart Pettersson och Sören Linder samt Upplands och Gästriklands bästa. Herrloppet vanns av Ingvar Sandström före Assar Rönnlund. Trea blev schweizaren Albert Giger och storstjärnan Grimmer blev inte bättre än 4:a. I damloppet blev det tredubbelt Östtyskland genom Karin Scheidel, Anna Unger och Gabrielle Haupt.

Elljusgalorna i Tobo blev som sagt verkliga publikfester och stora ansträngningar gjordes för att ge tävlingarna god PR. Upsala Nya Tidning var inblandad i PR-delen av arrangemanget, vilket gjorde att det skrevs mycket om tävlingen, både före och efter. En högtalarbil sändes ut någon vecka före tävlingarna och den åkte runt i tätorterna i Norduppland och spelade skivor och informerade om tävlingen och det elitbetonade startfältet.

Till de två sista loppen engagerades den skidkunnige radio- och TV-reportern Sven Plex Pettersson som speaker, vilket borgade för att publiken fick saklig information. Sedan följde några snöfattiga vintrar då elljusloppet inte kunde genomföras; den rutinerade organisationskommittén upplöstes och tävlingarna kom aldrig åter.

De år Limex-fabriken verkade i Tobo var under mellansäsongen svenska skidstjärnor ofta sedda gäster i det lilla samhället. Före olympiaden i St.Moritz 1948 samlades i augusti 1947 hela skidlandslaget i Tobo för att under någon vecka prova ut skidor, träna och svetsa samman laget. Bland aktiviteterna denna vecka ingick en fotbollsmatch mot Tobo IF. Matchen spelades en vardagkväll och samlade mycket publik. Jag citerar olympialagets laguppställning direkt ur programbladet:

	1	
	Martin Lundström	
2		3
Olle Holmgren		Anders Törnkvist
4	5	6
Nils Östensson	Gunnar Karlsson	Nils Karlsson
8		10
Ingvar Forsberg		Nils Täpp
7	9	11
Karl-Erik Åström	Harald Eriksson	Bengt Wennberg

Reserver: nr 12 Holger Häggblöf, Olle Olsson och Artur Herdin.

Eftersom jag var åsyna vittne till matchen, har jag gott minne av de olika aktörernas kapacitet. Guld-Martin Lundström var en mycket god målvakt, Gunnar Karlsson en säker stopper och Sme-Harald Eriksson en framfusig centertank. De verkligt duktiga lirarna var Nissarna Östensson och Täpp. Dessa herrar ställde oupphörligt till problem för motståndarna och hade säkert gått långt i karriären om de valt fotboll som sin sport.

Tyvärr finns endast ett suddigt lagfoto av olympialaget som kan dokumentera evenemanget.

Olympialaget på skidor 1948

Stående från vänster: Nils Karlsson, Harald Eriksson, Arthur Herrdin, Nils Täpp, Karl-Erik Åström.

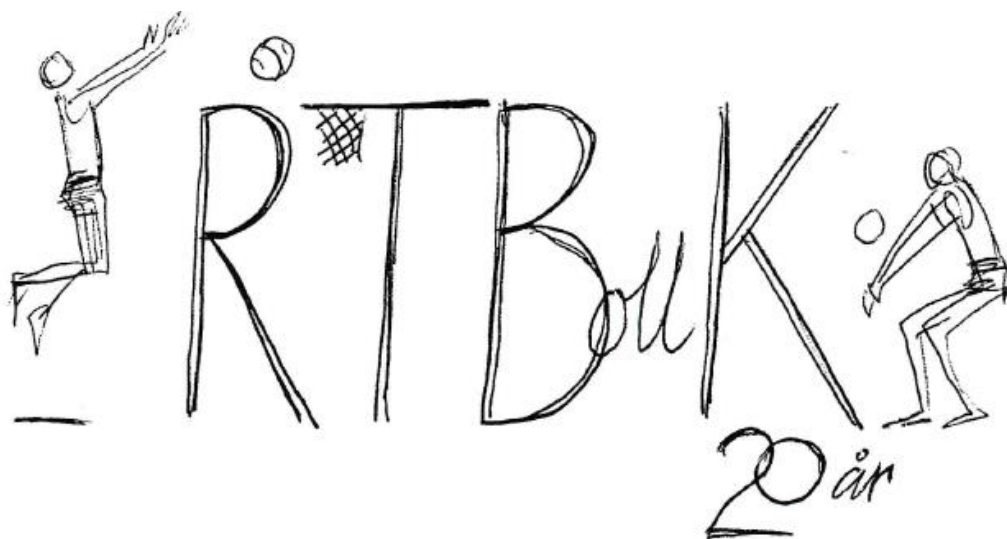
Knästående: Gunnar Karlsson, Holger Hägglöf, Anders Törnkvist, Martin Lundström, Olle Wennberg, Nils Östensson

Det kan även nämnas att matchen spelades med gymnastikskor som fotbeklädnad och var av mycket vänskaplig karaktär. Resultatet vill jag minnas blev seger för Tobo-laget med 6-2. Även 1948 och 1949, inför VM i USA, var skidlandslaget samlat i Tobo, och en ny match spelades. Skidåkarnas lag hade i stort sett samma uppställning som 1947.

Assar Rönnlund var en skidstjärna som var en ofta sedd besökare i Tobo; man kan väl påstå att han i hög grad bidrog till att elljustävlingarnas startfält innehöll så många elitåkare. När Assar vann Vasaloppet 1987, hade han ett serviceteam av sällan skådat slag. Konkurenten Janne Stefansson sade t.ex. att han själv hade bra service, men för Assar ställde tydligen hela Västerbotten upp. Nu var det dock inte Västerbotten utan uppländska Tobo IF och Monark som gav Assar – som ett tack för hans segrar i många El-ljusgalor – en service som då saknade motstycke. Assar har själv medgivit att den enstående service han fick efter spåret bidrog till segern.

Jag vill med dessa uppgifter och kuriosa belysa vilken stor skidmetropol Tobo var på den tiden när skidfabriken gick för högtryck och producerade material för skidåkare av yttersta världsklass.

Birger Pettersson

– vi gratulerar!

20 år är kanske en kort tid i en stor klubb men ofta en mycket lång i en liten som många gånger inte överlever, när det kamratgäng som stiftat klubben skingras. Ungefär så presenterar styrelsen för Roslagstjejernas Basketklubb sin förening som är högst levande och jubilerar i år. Klubbens historia liknar ingen annans. Den startade nämligen som en ren damklubb och har utvecklats till en vanlig idrottsförening för båda könen.

Så här började det: Våren 1977 fanns det i Norrtälje ett flickgäng som ville spela basket, men det fanns ingen klubb med damidrott i staden eller omgivningarna. Flickorna tog då det modiga steget att bilda en egen klubb och sätta igång att spela. Initiativtagarna var Tina Andersson (Eriksson) ordförande, Pia Björklund (Andersson) kassör och Yvonne Karsinger sekreterare.

1979 bildade man också en volleybollsektion och bytte ut ordet "basketklubb" i namnet mot "bollklubb". I och med volleybollen inleddes 1980 ett samarbete med 4H och öppnande av kaféverksamhet på Kärleksudden. 1983 började man ta in pojkar i klubben och bildade ett manligt basketlag och 1985 startade också volleybollsektionen verksamhet för herrar.

Efterhand som de manliga blev synliga i resultatlistorna började de ogilla namnet Roslagstjejerna och namnet ändrades till förkortningen RTBK. Varje sektion lever vidare med kraft enligt jubileumsskriften. Men kaféverksamheten lade man ner 1992, då det blev allt svårare att motivera medlemmarna att ställa upp med frivilligt arbete där.

Under de första nio åren var de tre huvudfunktionärerna kvinnor, de följande sex åren hade man manlig ordförande men från 92 till 97 finns åter en kvinna i spetsen. Från 1986 har fördelningen manligt/kvinnligt i styrelsen varit jämn. Rent idrottsligt har klubben varit framgångsrik både på dam- och herrsidan och även fått förtroendet att anordna landskamper och andra större arrangemang. UIHF önskar klubben lycka till för framtiden.

Till minne

I slutet av oktober avled hastigt och oväntat en av våra trognaste medlemmar, Cecil Johansson. Cecil, som var född 1919, var medlem i UIHF sedan 1989 och deltog ofta i våra träffar. Han representerade kraftsporterna och var medlem i Uppsala Tyngdlyftningsklubb sedan grundandet 1934. Han blev också tyngdlyftningens första ombudsman i Upplands Idrottsförbund och den posten hade han tills Upplands Tyngdlyftningsförbund bildades. I detta förbund har han sedan innehaft posterna som sekreterare och kassör.

Cecil var förutom tyngdlyftare också duktig frigymnast, där han ägnade sig åt grupp gymnastik och uppvisningar. Han fortsatte in i det sista att träna och tävla och blev så sent som 1991 Veteranvärldsmästare i tyngdlyftning. Enligt vad en vän till honom berättat hade han i sitt hem ett särskilt rum för daglig träning i gymnastik och kraftsport och bl.a. gjorde han handstans som 78-åring!

Cecil var också en mycket vänlig och omtyckt person. Vi kommer att sakna honom i vår förening.

Inga Löwdin

Hermesloppet 1922

Hermesloppet 1922, både loppets tillkomst och själva tävlingen, är så pass intressant att det är värt en närmare presentation. Nu var förvisso detta "cykelns maraton" på 56 mil långt ifrån det första i sitt slag eller vad sägs om följande extrema långdistanstävlingar: Haparanda-Ystad (sololopp av John Larsson 1893 och 1894, Helmer Langborg 1894), Jönköping-Stockholm 1896, Göteborg-Stockholm 1897, Stockholm-Göteborg 1898 och sist men inte minst hundamilafärderna Stockholm-Göteborg t.o.r. 1914 och 1915.

Uppsala Cykelklubb umgicks med planer på en liknande långdistanstävling. Enligt ett styrelseprotokoll den 25 mars 1915 hade man planer på en cykeltävling som skulle gå från Uppsala till Norrköping (över bl. a. Västerås och Örebro) och efter ett uppehåll i Norrköping samma väg tillbaka igen. Tävlingen kom dock inte till stånd delvis beroende på den svåra materialbristen under krigsåren.

När frågan om ett etapplopp togs upp igen på UCK:s styrelsemöten våren 1922 tog planerna fastare form och man beslöt att tävlingen skulle genomföras 18-19 juni på den 56 mil långa sträckan Uppsala-Rättvik t.o.r. med 6-timmars uppehåll i Rättvik. Förslaget lades från början fram till Gunnar Egrell, direktör för Nymans Verkstäder, som lovade att uppsätta ett större vandringspris. (UCK:s styrelseprotokoll 8/3, 21/3 och 12/4 1922.) Att UCK-ledningen vände sig till Nymans föll sig naturligt, eftersom klubbens cyklister tävlade på cykelmärket Hermes och erhöll fricyklar och andra förmåner av företaget. Vad som är mer anmärkningsvärt är att tävlingen fick namn efter det kända cykelmärket. De dåtida amatörreglerna var nämligen ytterst stränga och innebar bl.a. förbud mot varje form av reklam i samband med idrottstävlingar. Så vitt jag har kunnat finna var det dock ingen som reagerade i detta fall, varken inom idrottsrörelsens ledning eller någon av de konkurrerande cykelfabrikanterna.

Hur var det då möjligt att finansiera och organisera en så stor apparat som det här var frågan om? När det gäller klubbens ekonomiska förutsättningar var UCK väl väl rustat, med drygt 16000 i kassan var klubben förmodligen en av landets mest solventa. Även om det inte finns några belägg för att Nymanbolaget gav något direkt ekonomiskt stöd till tävlingen, svarade man i varje fall för merparten av organisationen. Sekretariatet för tävlingen förlades till en anslagets lokaler under ledning av Sven Strömberg, vilken också ordnade med funktionärer vid kontrollerna efter banan. Senare under året visade klubben sin tacksamhet när Egrell invaldes som hedersledamot för, som det hette, "det tillmötesgående han ständigt visat klubben och det intresse han visat vår klubb". (UCK-protokoll 8/11 1922)

Vid den här tiden var det bara Dagens Nyheter som hade en stående daglig sportsida. Och av stockholmstidningarna var det bara DN som uppmärksammade det förestående Hermesloppet. Det var signaturen "Tim", bakom vilken dolde sig Lennart Herlin, "gammal thorare" och redaktör för Thors medlemsblad 1918-20, som under rubriken "Nordens största cykeltävling" informerade om loppet som skulle genomföras av "26 modiga män". Herlin omtalade också att han skulle följa loppet i bil. (DN 16/6 1922)

Uppsala Nya Tidning anslog naturligt nog mer lokalpatriotiska tongångar. "Ett nytt cykel-evenemang i Uppsala" löd en av rubrikerna och om Nymanbolagets vandringspris hette det att "det var det dyrbaraste som det någonsin tävlats om i vårt land". En bild publicerades också på den halvmeterhöga silverpokalen med uppgiften att den värderades till 2000 kronor. (UNT 15/6 och 16/6 1922)

Genom Herlins reportage i DN den 18 och 19 juni får man en god bild av tättgruppens framfart i loppet men också av den unge journalistens entusiasm. I inledningen till det tre spalter långa reportaget under rubriken "Cyklisternas jakt på vägen Uppsala-Västerås. Strid inom en stark trio", uttrycker Herlin sin stora beundran över "de vackra naturscenerierna" tillsammans med

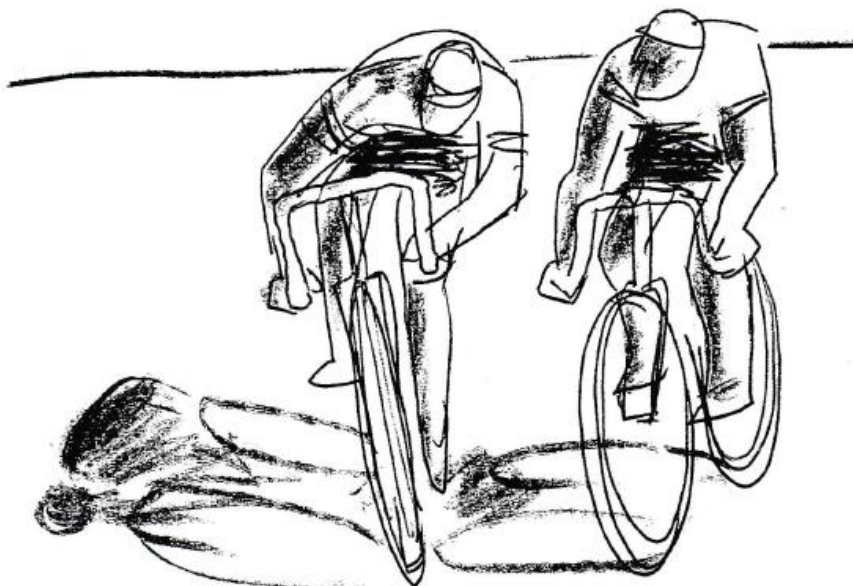
"Sveriges, ja varför inte världens främsta amatör cyklister". Han är också imponerad av det intresse som visas loppet efter vägen av "undrande gamlingar och hurrande ynglingar".

Den bil, en Cleveland på 45 hk, i vilken Herlin följde loppet, satte igång 25 minuter efter starten för de sju A-klassarna, men den tätgrupp bestående av Ragnar Malm, Harry Stenkvist, Gunnar Sköld och Sigge Lundberg, som snart tagit ledningen, höll så hård fart på "de makalöst gropiga vägarna" att bilen inte hann upp de fyra förrän framåt Västerås. Herlin är full av beundran över deras framfart och skriver: "Det var en ståtlig anblick att se de fyra cyklister i deras bjärt färgade tröjor ligga i rotekolonn hjul vid hjul, jagande varandra lätt och lekande och till synes utan ansträngning". Medelfarten på "de moiga vägarna" mot Sala anges till 30 km/tim. Vid Sala punkterade Malm men "fick omedelbart ett nytt hjul", en uppgift som är värd att notera, eftersom Velocipedförbundets regler förbjöd den typen av service. Vidare tyder det på att Malm måste ha haft en följe bil eller mc-ordonnans från Josef Erikssons företag, som kunde ge honom ett nytt hjul, även om jag inte kunnat finna något skriftligt belägg för att så varit fallet.

Först i Krylbo, efter 15 mils hård fart, gjorde tätmännen en kort paus för att "läska strupen med litet vatten". Avesta passerades sedan vid ½2-tiden "i mördande fart" och i Hedemora unnade sig cyklister en rast för "skaffning". Värmen var nu tryckande och i Borlänge blev den för svår för Stenkvist som här bröt loppet. Till Rättvik, där "oerhört mycket folk församlats vid målet", anlände kl. 7.08.25 en tätt trio bestående av Malm, Lundberg och Sköld, vilket var en timme tidigare än beräknat. Henrik Morén och Olle Svensson anlände en knapp timme senare, medan far och son Lundberger som ledare i B- resp. oldboysklassen var ytterligare en halvtimme efter.

I sitt referat från den andra dagsetappen inleder Herlin med upplysningen att ansträngningen under den första dagsetappen och tankarna på de kommande strapatserna inneburit en "orolig nattvila" för åkarna de sex timmarna före starten från Rättvik. Redan ½2 på natten startade trion Malm, Sköld och Lundberg för färden mot Uppsala, "mätta och nöjda" efter en tidig frukost och insmorda med kamferolja mot nattkylan. Backarna mot Leksand var inget problem för åkarna, men däremot för den Cleveland som Herlin färdades i. Den vägrade redan i första backen och inte förrän efter någon timme kunde Herlin fortsätta med en motorcykel.

Tätttrion höll troget ihop till Falun som passerades vid 4-tiden och där ett kort uppehåll gjordes. Sedan började de verkliga strapatserna i form av usla vägar och ihållande regn och kyla. Mellan Åshammar och Svärdsjö var vägen under ombyggnad, så att cyklister bitvis måste ta sig fram gående. Mellan Sandviken och Gävle kom ett intensivt hällregn "och snart voro cyklister veritabla lergubbar". Efter en stunds vila i Gävle började en hård slutstrid som Herlin anser som "den mest spännande och hårda" som någonsin utkämpats på en cykeltävling i Sverige. Det var Malm och Lundberg som turades om med farthållningen, den senare hade enligt Herlin kunnat "vila sig" med sin frikrans (en utrustning som Lundberg anmärkningsvärt nog var ensam om) uppe i Dala-backarna. Herlin betygsätter också cyklister stilar: Sigge Lundberg "arbetade som ett urverk", medan Sköld hade "en ful sittning på cykeln men ett blixtrande tävlingshumör, och en särdeles prima energi". Men sedan Sköld råkat ut för två punkteringar, en i Harnäs-trakten och sedan en på vägen mot Tierp, bröt han tävlingen, trots att han fått en säker tredjeplacering om han fullföljt. Slutstriden kom att stå mellan de bägge thorarna Malm och Lundberg, och det blev en kamp som Herlin betraktar som den hårdaste på en svensk landsväg. Hastighetsmätaren i "Herlins bil", som tydligt kommit ifatt, visade på 30 km/tim och på vägen mot Uppsala, när "de båda åkarna arbetade som urverk och i perfekt stil", var hastigheten uppe i 35 km/tim. Och först i finishen på Kyrkogårdsgatan måste Lundberg ge sig för Malm.

Malm och Lundberg stod i en klass för sig med sluttiden 23.14.17,9 och det dröjde c:a 1½ timme innan näste man, B-klassvinnaren K.W Pettersson uppenbarade sig. Här måste också nämnas de anmärkningsvärda prestationerna av de gamla storåkarna 45-åriga Henrik "Gubben" Morén (3:a i A-klassen) och Martin Lundberger (vinnare och den ende som fullföljde i oldboysklassen) som hade tiderna 26.28.43,8 resp. 28.00.01,1. Av de 26 startande kom 11 fram till målet i Uppsala, vilket säger en del om tävlingens svårighetsgrad.

I måndagsnumret av Upsala Nya Tidning den 19 juni, samma dag som åkarna gick i mål, sparades inte heller på superlativena. "Hermesloppet: Stor succés och fenomenala resultat" lyder rubriken på första sidan. Under en bild från A-klassens start dagen innan följer så en tvåspaltig artikel, med i stort sett samma skildring av händelserna under de båda etapperna som återfinns i Herlins reportage i DN. Tyvärr finns inga uppgifter om vem som skrivit artikeln i UNT eller hur reportaget kommit till.

I en efterföljande kommentar i DN den 20 juni lovordas de svensktillverkade cyklarna som elitåkarna tävlat på. Dessutom anges de märken som de främsta representerade: Ragge Malm på Fram, Lundberg, Stenkvist och Sköld på Hermes, vilket återigen var ett klart brott mot den paragraf som innebar förbud mot att tävlingsåkares namn förknippades med ett visst märke.

Hermesloppet arrangerades i ytterligare tre år, 1923, 1925 och 1926 och jag återkommer gärna med en skildring av dessa inte mindre händelserika årgångar.

Rolf Pålbrant

Om Du vill medverka i UIHF:s medlemsblad som skribent, så är jag mycket tacksam om Du har möjlighet att lämna Din artikel dels på en **PC-formaterad diskett**, dels utskriven på papper. Det underlättar arbetet med medlemsbladet **väldigt mycket**. Jag använder själv **helst** Word for Windows 6.

Givetvis är även Du som skriver på skrivmaskin eller för hand mycket välkommen att lämna bidrag som jag – eller någon annan – kan scanna in eller renskriva.

Jag tar mycket gärna emot artiklar via e-mail.

Jan Andersson, Wallhof, 740 22 Bålinge. Tel. 018-358167 E-mail: wallhofs@wineasy.se

UPPLANDS IDROTTHISTORISKA FÖRENING; STYRELSEN

Ordförande:	Inga Löwdin, Tegnérgatan 36 C, 752 27 Uppsala Tel. 018-537874
Vice ordförande:	Rune Jansson, Slottet, ingång C, 752 37 Uppsala Tel. 018-500228, 0292-31087, 010-2077423
Sekreterare:	Per Jancke, Hjalmar Brantingsgatan 27, 753 27 Uppsala Tel. 018-144213
Skattmästare:	Hilding Gullström, Johannesbäcksgatan 36 A, 754 33 Uppsala Tel. 018-255104
Arkivarie:	Hans-Magnus Gauffin, Tiundagatan 53, 752 31 Uppsala Tel. 018-543662
Övriga ledamöter:	Elsie Ekedahl, Gärdesgatan 2, 193 32 Sigtuna Tel. 08-59250583 Rolf Pålbrant, Hösträngsvägen 13, 756 47 Uppsala Tel. 018-302573
Adjungerad:	Birger Lindell, Yvre, Pl 9087, 815 00 Tierp Tel. 0293-50038
Revisor:	Lars-Erik Larsson, Ulvåsa, 740 10 Almunge Tel. 0174-260 38
Revisorsersättare:	Sune Johansson, Malma Ringväg 9, 756 45 Uppsala Tel. 018-301337

Köp-, sälj- och bytesmarknad

Du som söker eller vill sälja eller byta böcker, vykort, frimärken eller andra föremål med idrottsanknytning kan kostnadsfritt annonsera om detta.

Jag söker

På Skidor 1897/98 och Svenska Turistföreningens Årsskrift 1896.

Ännu fattas flera årgångar av Centralföreningens för Idrottens Främjande årsbok (Blå Boken) i min bokhylla. Jag söker 1897-1909, 1918, 1920-22, 1925, 1933, 1942 och 1949.

Jag byter gärna med annan idrottslitteratur men kan också köpa böckerna om priset är överkomligt.

Inga Löwdin 018-537874

...och jag söker

boken "Polacksbacken, en gammal lägerplats" – i bra skick och till bra pris

Jan Andersson 018-358167

UIHF säljer enstaka exemplar av olika årgångar av årsskriften Idrott, historia och samhälle, som nu realiseras för 30 kronor per st. (porto tillkommer). Passa på att komplettera Din serie. Årsboken 1990 innehåller ämnesregister över alla tidigare artiklar.

Beställ genom *Hans-Magnus Gauffin 018-543662*.

Från UIHF:s styrelse

Senaste årgången av SVIF:s årsbok "Idrott, historia och samhälle" har just kommit ut och kommer att omgående distribueras till medlemmarna som kvitto på betald årsavgift för 1998. Avgiften är 100 kronor och för den får Du också föreningens medlemsblad "Uppländska idrottsminnen" tre gånger om året.

12 medlemmar resterar ännu med årsavgiften för 1997 och bland dem sju också för 1996. De senare har vi nu behandlat som om de begärt utträde ur föreningen.

Föreningen har fortfarande några överblivna exemplar av äldre årsböcker, som vi nu realiserar för 30 kronor stycket (porto tillkommer). Passa på att komplettera Din serie! Årsboken för 1990 innehåller ett register över alla tidigare artiklar. Beställ genom Hans-Magnus Gauffin, som sköter distributionen. Telefon 018-543662.

Vårens program är nu klart. Årsmötet äger rum onsdagen den 25 mars, lokal ännu ej bestämd. Idrottscafé ordnas i samband med mötet och där kommer Erik Tobé och Inga Löwdin att samtala om sina erfarenheter av internationellt samarbete inom idrotten.

Föreningen ordnar i juni en utflykt per buss till Sandviken, där medlemmar i "Gästrikaidrottens idrottshistoriska förening" blir våra värdar och berättar om sin verksamhet. Vi besöker också idrottsanläggningar, Idrottsmuséet och Högbo bruk, där vi äter lunch.

Tidpunkt för resan och utförligt program kommer i nästa nr av "Minnena".

Till hösten har vi så tingat på ett besök av Thomas Fogdö, som kommer att berätta om hur han lyckats med omställningen från firad idrottsstjärna till vanlig arbetande medlem av Svenska Skidförbundets Alpina Kommitté.

Innehåll i detta medlemsblad

Bille Bild svarar för alla originalillustrationerna

1. Idrottshistoria – lokalt och nationellt (Inga Löwdin)
2. Museibesök hos IF Thor (Inga Löwdin)
3. Tillbakablick på uppländsk bordtennis (Inga Löwdin)
4. Visst minns man – men inte alltid rätt (Bernt Karlsson)
9. Nostalgi i Enköping (Tore Olsson)
10. Från läktarplats; om Eric Björkman (Arne P)
11. Tobo-loppet, elljustävlingarna och andra skidminnen från Tobo (Birger Pettersson)
14. Vi gratulerar RTBK
15. Vi minns Cecil Johansson (Inga Löwdin)
16. Hermesloppet 1922 (Rolf Pålbrant)
19. UIHF:s styrelse; Köp- och säljmarknad
20. Från styrelsen: SVIF:s årsbok, UIHF:s årsmöte, utflykt m.m; Innehållsförteckning

**Alla UIHF-medlemmar och andra läsare önskas ett
Gott Nytt År 1998**